

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Ἀριθμ. φύλλου 680

Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος
9 Μαΐου 1999

Συντάκτης
† Ὁ Φλωρίνης Αὐγουστίνος

Μίλα γιὰ τὸ Χριστὸ

«Ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα» (Ἰωάν. 4,28-29)

ΚΑΤΩ στοὺς Ἀγίους Τόπους, ἀγαπητοί μου, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἦταν μία πόλι πού ὠνομαζόταν Σιχάρ. Κατοικοῦνταν ἀπὸ Σαμαρεῖτες.

Οἱ Ἰουδαῖοι μισοῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτες. Τοὺς θεωροῦσαν νόθα παιδιά. Οὔτε στὰ ὀπίτια τους πήγαιναν, οὔτε τὰ κορίτσια τους παίρνανε, οὔτε ἓνα ποτήρι νερὸ δὲν πίνανε ἀπ' αὐτούς; οὔτε καλημέρα ἢ καλησπέρα δὲν τοὺς λέγανε. Δὲν περνοῦσαν οὔτε ἀπὸ τὰ χωράφια τους. Καὶ ἂν τύχαινε νὰ περάση κανεὶς, τίναζε τὰ παπούτσια του.

Ὁ Χριστὸς ὁμως, νάτος, μπῆκε στὴ Σαμαρεία. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς πόλεως δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτε γιὰ τὸ Χριστό. Δὲν ξέρανε τίποτε γιὰ τὸ Χριστό. Ποιὸς τοὺς ἔφερε κοντά Του; Οὔτε παπᾶς, οὔτε δεσπότης, οὔτε ἱεροκέρυκας, ἀλλὰ μιὰ γυναίκα.

Μήπως αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦτανε καμμιά δασκάλα, καμμιά καθηγήτρια, καμμιά μορφωμένη πού ἤξερε πολλὰ γράμματα; Ὁχι. Ἦτανε μιὰ ἀγράμματη καὶ μάλιστα ἀμαρτωλὴ γυναίκα. Πολὺ ἀμαρτωλὴ. Ἦτανε ἓνα κάρβουνο τοῦ διαβόλου, καὶ ὁ Χριστὸς τὸ ἔκανε διαμάντι. Τί μεγάλα θαύματα κάνει ὁ Χριστός! Καὶ σήμερα σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες αὐτὴ τὴ γυναίκα τὴν ἀγράμματη καὶ ἀμαρτωλὴ τιμοῦμε ὅλοι, παπαῶδες καὶ δεσποτάδες. Αὐτὴ, μόλις ἐγνώρισε τὸ Χριστό, ἔτρεξε καὶ εἶπε:

—Ἐλάτε, συγχωριανοί μου, νὰ δῆτε κάποιον, πού μοῦ εἶπε ὅλα τὰ μυστικά τῆς καρδιάς μου. Μήπως εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστός;

Ἐτρεξε ὅλο τὸ χωριὸ στὸ Χριστό, καὶ δὲν χόρταινε ν' ἀκούη τὰ λόγια του. Ἐπесαν στὰ πόδια του παρακαλῶντας νὰ μείνη κοντά τους. Καὶ ἔμεινε ὁ Χριστὸς ἐκεῖ δυὸ μέρες. Καὶ πίστεψε ὅλο σχεδὸν τὸ χωριὸ τους.

Αὐτὰ λέει σήμερα μὲ ἀπλᾶ καὶ σύντομα λόγια τὸ Εὐαγγέλιο.

Καὶ ἡ Σαμαρεῖτισσα τί ἔγινε;

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού πίστεψε στὸ Χριστὸ ἄλλαξε ζωὴ. Ἀπὸ Σαμαρεῖτισσα ἔγινε Φωτεινὴ. Ἀπὸ σκοτάδι ἔγινε φῶς, ἀπὸ σκοτεινὴ ἔγινε φωτεινὴ. Καὶ τί ἔκανε; Τ' ἄφησε ὅλα, πῆρε ἓνα ραβδί καὶ περιπατοῦσε σὲ βουνὰ καὶ ρεματιῆς κηρύττοντας τὸ Χριστό, μὲ φλόγα. Ὅταν ἔλεγε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἔκλαιγε. Μετὰ τὴν σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ πῆγε σὲ πολλὰ μέρη. Κατέληξε στὴ Σμύρνη. Καὶ ἐκεῖ κήρυξε τὸ Χριστό, καὶ βαπτισθήκανε πολλοὶ καὶ ἔγιναν Χριστιανοί. Γι' αὐτὸ οἱ Σμυρنيῶτες κτίσανε πρὸς τιμὴν τῆς τὴν πιὸ ὁμορφῆ ἐκκλησία πού ὑπῆρχε στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς ἦταν ὁ πρῶτος μετὰ τὴν Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς λειτούργησε γιὰ τελευταία φορὰ ὁ Χρυσόστομος Σμύρνης τὸ 1922, καὶ μετὰ ἔβαλαν φωτιά οἱ Τουρκαλάδες καὶ τὴν ἔκαψαν. Δὲν ὑπάρχει πιά.

Ποιὸς λοιπὸν ἔφερε τόσο κόσμον στὸ Χριστό; Μιὰ γυναίκα, ἡ ἁγία Φωτεινὴ.

Γι' αὐτὸ ὅ,τι ἔκανε ἡ ἁγία Φωτεινὴ, νὰ κάνομε κ' ἐμεῖς.

—Μπά, θὰ μοῦ πῆτε, ν' ἀφήσουμε τὰ σπίτια μας, τὰ χωράφια μας καὶ τὶς δουλειές μας, νὰ πάρουμε ἓνα ραβδί καὶ νὰ τρέχουμε γιὰ νὰ κηρύττουμε τὸ Χριστό; Μὰ τρελάθηκες; Ἐχουμε γυναῖκα καὶ παιδιά...

Δὲν σοῦ λέω νὰ πᾶς νὰ κηρύξης τὸ Χριστὸ κάτω στὸ Νεῖλο ποταμὸ καὶ στὶς Ἰνδίες. Ἐδῶ, στὸ χωριὸ σου καὶ στὴν πόλι σου νὰ τὸν κηρύξης. Θὰ μοῦ πῆς;

—Μὲ ποιό τρόπο;

Θὰ σοῦ πῶ. Ἀπὸ τὸ πρῶϊ ποὺ σηκώνεσαι μέχρι τὸ βράδι ἢ γλῶσσα σου δὲν σταμάτῃ. Κουβεντιάζεις μὲ τὴ γυναῖκα σου, μὲ τὰ παιδιά σου, μὲ ὄλους. Κουβεντιάζεις στὸ καφενεῖο, στὴν πλατεῖα, παντοῦ. Ἄν μετρήσω τὶς λέξεις ποὺ λὲς ἀπ' τὸ πρῶϊ ὡς τὸ βράδι, εἶνε χίλιες λέξεις. Ἄν ψάξω μέσα στὶς χίλιες αὐτὲς λέξεις, θὰ βρῶ τὸ διαμάντι. Γιατὶ οἱ λέξεις ποὺ λένε οἱ ἄνθρωποι εἶνε χαλίκια καὶ ἄμμος. Διαμάντι εἶνε ὁ Χριστός. Εἶπες μιὰ λέξι γιὰ τὸ Χριστό; Μπιά!

Ἄν θάβπτισα στὴ Φλώρινα τοὺς τσιγγάνους, ρωτῶ ἕναν ἔξυπνο γύφτο ἀπ' αὐτούς:

—Τόσα χρόνια, ποὺ μένεις ἐδῶ στὴ Φλώρινα, δὲ μοῦ λὲς, ἄκουσες ποτὲ κανένα νὰ μιλάη γιὰ τὸ Χριστό;

—Ναί, μοῦ λέει, ἄκουσα: ὅταν τὸν βλαστημᾶνε!

Σ' αὐτὴ τὴν κατάντια φτάσαμε: νὰ ἀκούεται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας μόνο στὶς βλαστήμιες.

Γιὰ καλὸ ἢ λέξι Χριστός δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη σου. Κουβεντιάζεις γιὰ ὅλα: γιὰ τὰ γίδια, γιὰ τὰ χωράφια, γιὰ τὰ λεφτά, γιὰ τὶς καταθέσεις, γιὰ τὶς παντρεῖες καὶ τὰ διαζύγια. Γιὰ τὸ Χριστό δὲν μιλάς.

Τὸ νὰ μὴ μιλάς γιὰ τὸ Χριστό, ποὺ σοῦ δίνει τὸ φῶς, τὸν ἀέρα, τὸ ψωμί, τὰ πάντα, εἶνε ἁμαρτία, ἀχαριστία.

Ὅπως, λοιπόν, ἡ ἀγία Φωτεινὴ μιλοῦσε γιὰ τὸ Χριστό, ἔτσι νὰ μιλάς κ' ἐσύ γι' αὐτόν.

Νὰ μιλάς μέσα στὸ σπίτι. Εἶσαι πατέρας; Ὅταν βραδιάση, φώναξε τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά σου, καὶ μίλα τους γιὰ τὸ Χριστό. Πάρε καὶ διάβασε τὸ Εὐαγγέλιο.

Θὰ πεθάνης μιὰ μέρα, καὶ ὅλα θὰ τὰ ξεχάσουν τὰ παιδιά, καὶ τὰ λεφτά καὶ τὰ πλούτη. Ἐνα δὲν θὰ ξεχάσουν ποτέ. Ὅτι τοὺς μιλοῦσες γιὰ τὸ Χριστό. Δὲν θὰ ξεχάσουν ποτὲ τὴ μάνα, τὸν πατέρα καὶ τὴ γιαγιά, ποὺ τοὺς μιλοῦσαν γιὰ τὸ Χριστό.

Δάκρυα μοῦ ἔρχονται στὰ μάτια ὅταν θυμᾶμαι τὸ πατρικὸ μου σπίτι. Μᾶς μιλοῦσαν γιὰ τὸ Χριστό.

Στὴ Ῥωσία ἄθεοι ἦταν. Καμπάνα δὲν χτυποῦσε, κήρυγμα δὲν ἐπιτρεπόταν, τὸ κατηχητικὸ ἀπαγορευόταν. Παιδάκι νὰ πλησιάση παπᾶς δὲν τολμοῦσε. Στὰ σχολεῖα πολεμοῦσαν τὴν πίστι. Πῶς κρατήθηκε ἡ Ἐκκλησία; Ποιός δίδασκε τὰ παιδιά γιὰ τὸ Χριστό; Οἱ Ῥωσίδες μανάδες καὶ οἱ γιαγιάδες! Μακάρι νὰ πιστεύαμε ἐμεῖς ἐδῶ ὅπως ἐκεῖνες. Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, παίρνανε τὰ παιδιά, τὰ γονάτιζαν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς κάνανε μάθημα.

Στὸ ἄθεο ἐκεῖνο καθεστῶς ἔβλεπε στρα-

τιῶτες καὶ ἀξιωματικούς καὶ δικαστὰς ποὺ πιστεύανε στὸ Χριστό. Καὶ ἀποροῦσαν οἱ ἄπιστοι, ποιός τοὺς δίδαξε τὴ θρησκεία!

Ὅχι μόνο δὲν ἔσβησε ἡ πίστι στὴ Ῥωσία, ἀλλὰ καὶ θριάμβευσε. Γιατὶ; Γιατὶ ὑπῆρχαν οἱ Σαμαρεῖτισσες.

Πάρτε λοιπὸν κ' ἐσεῖς τὰ παιδιά σας καὶ μιλήστε τους γιὰ τὸ Χριστό.

Θὰ γεράσης μιὰ μέρα καὶ θὰ πεθάνης. Ἄλλ' ὅταν σὲ θυμᾶται τὸ παιδάκι, θὰ λήη: Ἄχ, καλὴ μου μάνα, ποὺ μοῦ σταύρωνες τὰ χεράκια καὶ μὲ μάθαινες τὴν προσευχὴ, εὐλογημένη νὰ ᾿σαι!

Ἐγὼ δὲν σᾶς λέω νὰ πάτε στὴν Ἀφρική καὶ νὰ κηρύξετε τὸ Χριστό, ἀλλὰ μέσα στὸ σπίτι σας.

Σοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μιλάς γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ ἡ μαίμου ἔχει γλῶσσα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήση. Καὶ τὸν παπαγάλο μπορεῖς νὰ τὸν μάθης δυὸ - τρεῖς λέξεις, ἀλλὰ δὲν τὶς καταλαβαίνει. Ἀπ' ὅλα τὰ ζωντανὰ μόνο ὁ ἄνθρωπος μιλάει. Καὶ εἶνε μεγάλο προνόμιο αὐτό.

Σοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα ὁ Θεός, ὄχι γιὰ νὰ βρίζης, νὰ καταριέσαι καὶ νὰ στέλνης τὸ παιδί σου στὸ διάβολο: ὄχι γιὰ νὰ βλαστημᾶς καὶ νὰ κοτσομπολεύης, ὄχι γιὰ νὰ συκοφαντῆς καὶ νὰ αἰσχρολογῆς. Ὅχι γιὰ νὰ κάθεσαι μὲ τὶς ὥρες στὰ καφενεῖα καὶ στὶς τηλεοράσεις καὶ νὰ συζητᾶς τὰ αἰσχητὰ ποὺ βλέπεις. Γιατὶ τότε δὲν εἶσαι ἄνθρωπος, ἀλλὰ κτῆνος.

Σοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα ὁ Θεός, γιὰ νὰ πῆς μόλις σηκωθῆς τὸ πρῶϊ: Εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωσες τὸ φῶς. Κι ὅταν ἔρθῃ τὸ μεσημέρι νὰ πῆς: Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωσες τὸ ψωμί. Καὶ ὅταν βραδιάση νὰ πῆς: Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μὲ φύλαξες ὅλη τὴν ἡμέρα.

Δὲς τὰ πουλάκια, ποὺ κελαϊδᾶνε καὶ λένε: Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ.

Σήκῳ τὴν Κυριακὴ νὰ πᾶς στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ ὑμνήσης τὸ Θεό.

Νὰ μιλάς γιὰ τὸ Χριστό καὶ μόνο γιὰ τὸ Χριστό. Μὲ τὴ ζωὴ σου καὶ τὸ παράδειγμά σου. Τότε θὰ εἶσαι Χριστιανός. Ἀλλιῶς, δὲν θὰ εἶσαι Χριστιανός, ἀλλὰ θὰ εἶσαι χειρότερος ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες καὶ χειρότερος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, χειρότερος ἀπ' ὄλους.

Εἶθε ὁ Θεὸς τὰ λίγα αὐτά, ποὺ εἶπαμε μὲ ἀπλᾶ λόγια, νὰ μᾶς φωτίση νὰ τὰ κατανοήσουμε, καὶ μιμούμενοι κ' ἐμεῖς τὴ Σαμαρεῖτισσα νὰ εἴμεθα πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα τέκνα τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Ἀμήν.

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας
Αὐγουστίνος